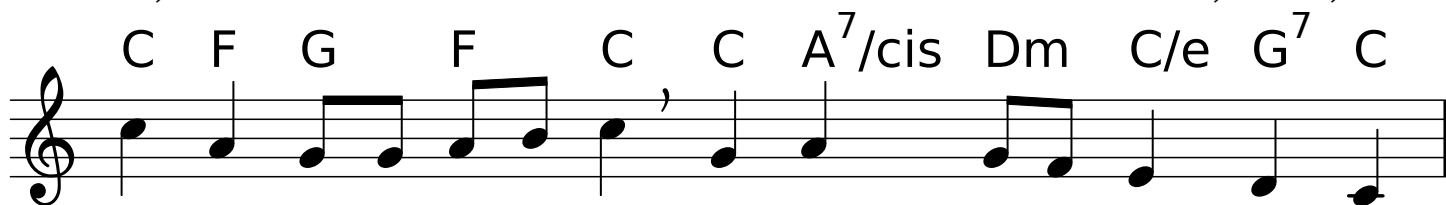

Áldjátok az Úr nevét!

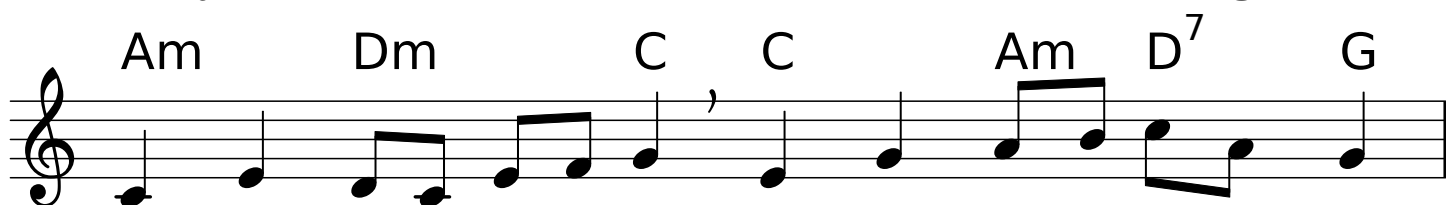
Az egy igaz Isten dicsérete

Béza T., 1519–1605

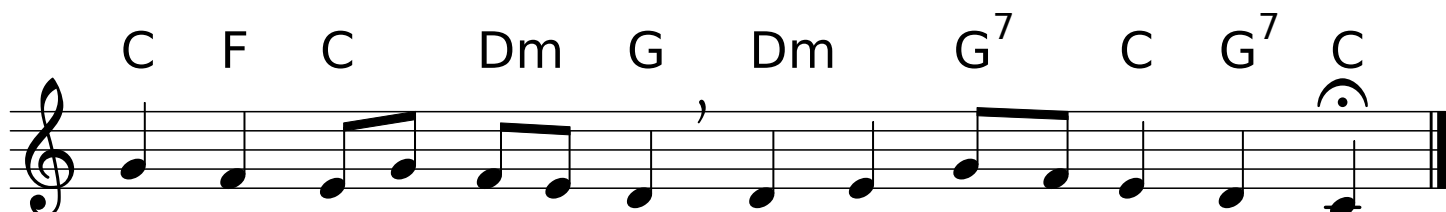
135. zsoltár, Genf, 1562

1. Áld - já - tok az Úr ne - vét, A - kik ne - ki szol - gál - tok!

Ma - gasz - tal - já - tok ő - tet, Kik hív szol - gá - i vagy - tok,

Kik ál - lo - tok há - zá - ban És jár - tok tor - ná - ci - ban.

2. Dicsérjétek, mert jó ő, Áldjátok ő szent nevét, Mert ő igen jókedvű!
Jákóbot, mint ő népét, Izráelt elválasztá, Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten Erősb más isteneknél, Hatalma nagy
mindenen; Isteni beszédével, Amit akar az égen, Megtészti földön, vízen.

4. Ki e világ végitül Támaszt terhes felhőket, Villámokat küld felül, Midőn
bocsát esőket; Szeleit rejtekükből, Kiküldi erejéből.

5-7. ---

8. Megáll örökké neve És szent emlékezete. Ítéli hatalmában, Népét
igazságában; Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

9. A pogányok bálványi Ezüstből és aranyból Kézzel szoktak öntetni, Csak
semmik, bár nézd meg jól, Szájukkal ők nem szólnak, Ő szemükkel nem
látnak.

10. Nem hallanak fülükkel, Az ő szájuk nem lehell. Hozzájuk mind
hasonlók Az ily képet formálók, Kiknek ő reménységek Efféle
bálványképek.

11. ---

12. Kik az Urat féltetik, Szent nevét dicsérjétek! A Sionról áldjátok És őt
magasztaljátok Az ő lakóhelyében, A szent Jeruzsálemben!